

steriets ovenfor meddelte Skrivelse hedder det ved Motiveringen af, at man for 3 Aar siden forøgede Anlægssummen til Fortet med 3 Mill. Kr., saaledes: „Da nemlig Pantserstibene i den seneste Tid forsynes rigelig med Massinkugts og derhos i forøget Grad anvende Granatkardæster, har man til Fortet paa Middelfrunden anset det nødvendigt at anbringe ikke blot samtlige Kanoner, men ogsaa Kommando-, Distancemaalings- og Ulystationer i Dreietaarne, medens i de nærmest foregaaende Lovforslag kun Halvdelen af de sværere Kanoner vare paaregnede anbragte i Taarne“. Nu lader man trods den erklærede „Nødvendighed“ Pantserstaarnene forsvinde. Dette vilde maaske lade sig forklare, dersom Artilleriets Udvikling i de aller seneste Aar var gaaet i Retning af endnu sværere Kanoner, der vilde kunne gjøre al Pantsering illusorisk. Men der oplyses netop samtidigt af Ministeriet, at der snarest i den aller sidste Tid har vilst sig nogen Reaktion imod de kolossale Kanoner, saa at der er en Tilbøielighed i Dieblirket til at blive staaende ved en Kanontaliber af Størrelse omtrent som vore nuværende største Kanoner. Derimod oplyses det, at Lyngdepunktet i den seneste Udvikling af Artilleriet gaar i Retning af at forøge Rækkevidden, Gjennemtrængelsesevnen og Standsfærdigheden hos de mindre Kalibre, af hvilke Flaaderne føre et langt større Antal Stykker. Exemplvis kan nævnes, at en 17 cm. (vor største Kanon er 35½ cm.) Kanon kan sende sin Granat ud paa næsten 2 Miles Afstand. Under saadanne Omstændigheder foreslaar Ministeriet nu at bygge et enlig liggende Søfort, der kan bestydes fra tre Sider, med indskrænket Antal af svære Kanoner og med alle Kanoner under aaben Himmel. Ministeriet har selv godtgjort det Urigtige i en saadan Plan. Men — vil man indvende — det er heller ikke Meningen at blive staaende ved dette; Fortet skal bygges færdigt efter den tidligere Plan, ja, der hører ogsaa flere

Forter til; det gjælder kun om at faae beghndt. I saa Fald gjælder Endringen altsaa nærmest en forandret Arbejdsorden, om hvis Utilraadelighed man hidtil har været overbevist, og Følgen vilde derhos blive en Forbyrdelse af det hele Anlæg.

Naar det endelig ansøres, at Fortet efter den nye Arbejdsplan antages at kunne være brugeligt efter 3 Aars Førløb, kunne vi ikke tillægge dette Hensyn nogen væsentlig Betydning, da det i endnu mindre Grad end det fuldstændige Fort vil kunne afværge et Bombardement paa Kjøbenhavn.

Den nye Plan har saaledes ingenlunde kunnet forandre vor Opfattelse af det foreslaaede Anlæg i sin Helhed, hvilket vi tilraade Thinget at forkaste og derved atter tilkjendegive Folkethingets afgjorte Modstand mod de kjøbenhavnske Befæstningsanlæg, af hvilke det paatænkte halvfærdige Middelfrundsfort er et meget karakteristisk Led.

Udvalgets Flertal (Bernsen, Bjerre, Bøsser, Busk, Bønløkke, Holstein, Højmark, Hørup, Jørgensen, Kr. Jensen, Nørh, C. Sørensen) foreslaar derfor Thinget at forkaste Lovforslaget.

Mindretallet (Hedemann, Tvermoes og Wagner) der ikke kan tiltræde Flertallets Anskuelse om den foreliggende Sag, skal med Hensyn til denne udtale Følgende:

Naar Sjælland — saaledes som ogsaa tidligere af Oppositionen tiltraadt — maa betragtes som Danmarks naturlige Fæstning, maa det samtidig erkjendes for en nødvendig Foranstaltning at tilvejebringe en Reduit i denne Fæstning, hvor Depoter og Arsenaler for Hær og Flaade kunne sikkes, og hvor man, naar Modstanden i første Linie er brudt, kan føre det sidste Forsvar med Udholdenhed og Kraft. Nødvendigheden heraf er saa meget mere fremtrædende, som Forsvarets første Linie, Dens Rygte, har en stor Udstrækning og paa mange Punkter er tilgængelig, saa at et Stinangreb paa eet Punkt kan følges af en effektiv Vandgang paa et andet, langt derfra liggende Punkt af Rykten.